

ת"פ 21725/04/21 - מדינת ישראל נגד ורד אנגודאי מנגיסטו

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 21725-04-21 מדינת ישראל נ' מנגיסטו

בפני כבוד השופט אייל כהן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ורד אנגודאי מנגיסטו

הנאשמת

ב"כ המאשימה עו"ד גב' פינקלס

ב"כ הנאשמת עו"ד מר שלם

הכרעת דין

כמצוות סעי' 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מיידע בזה כי מצאתי לזכות את הנאשמת, מחמת הספק, מן המיוחס לה בכתב האישום.

1. כתב האישום, המענה לו ועיקר התשתית הראייתית

1. **על פי כתב האישום**, במועד הרלבנטי היו הנאשמת והמתלונן, ח"ע (להלן: "המתלונן") בני זוג מזה כשנה. ביום 1.1.21, בשעה 00:15 לערך, שהו השניים בדירה, בלוד. באותן נסיבות, מסיבה שאינה ידועה, נטלה הנאשמת לידיה צלחת זכוכית והטיחה אותה על ראש המתלונן. הצלחת התנפצה על ראשו וגרמה לחתך באורך 2 ס"מ מאחורי אוזן ימין, אשר בתוכו נותר שבר זכוכית בגודל 0.5 ס"מ. המתלונן הופנה לטיפול בבית החולים "אסף הרופא", שם הוצא שבר הזכוכית. המתלונן נזקק לסגירת החתך וביצוע תפרים.

בהתאם לאמור הואשמה הנאשמת בעבירה "פציעת בן זוג" מכוח סעי' 335(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. **במענה לכתב האישום** (פ' 6.3.22) הכחישה הנאשמת את המיוחס לה. לטענתה, בין השניים התפתח וויכוח

עמוד 1

בעת ששהו בדירה, כאשר שניהם בגילופין. באותן נסיבות המתלונן סטר לה. המתלונן נחבל, אך לא בשל מעשיה, אלא ככל הנראה עקב נפילתו על הארץ, בהיותו שיכור. מיקום הפציעה מאחורי אוזנו אינו מתיישב עם שבירת הצלחת על ראשו, והרסיסים הרבים שנותרו על הרצפה מלמדים על כך שהצלחת נופצה עליה.

3. **הראיות בתמצית:** המאשימה נסמכה בראיותיה על הודעת המתלונן במשטרה, אותה ביקשה להעדיף על עדותו (להלן); תיעוד רפואי וצילומי של חבלתו; תיעוד הזירה; דו"חות שוטרים והודעת הנאשמת. הנאשמת נסמכה בראיותיה על עדותה.

2. תמצית ראיות המאשימה

4. **מוקד 100** - משיחות המתלונן עם מוקד 100 (ת/14, ת/5), עולה כי המתלונן צלצל למשטרה בליל האירוע וציין כי "קיבלתי פה זכוכית בראש". כשנשאל מי זרק עליו זכוכית השיב: "הבת זוג שלי". בהמשך ציין כי בת הזוג "שברה לי את כל הבית". עוד נשמע המתלונן אומר לנאשמת כי הוא הולך לבית חולים ושואל כמאשים "דפקת לי צלחת בראש?".

5. **מדו"ח פעולה** של השוטר צגא (ת/14) עולה כי בהגיעו לדירה, מצא שברי זכוכיות בסלון ואת המתלונן כשהוא מלין על פגיעה מתחת לאוזן ימין (**תיעוד צילומי** ת/2 + ת/3). לאחר הפרדה בין השניים, הנאשמת השיבה לשאלת השוטר כי השניים התווכחו בשל סירוב המתלונן לכך שילדיה יגיעו לדירה. לדבריה, המתלונן היכה אותה ושבר את הצלחת על שולחן, נחתך כתוצאה מכך והאשים אותה לשווא במעשה. הנאשמת סירבה לבאר כיצד הוכתה, וסירבה להגיש תלונה. המתלונן ביקש מהשוטר שיניחו לנאשמת, וציין כי היא זרקה זכוכית על ראשו ו"מזל שהיה לי קובע". המתלונן סירב להגיש תלונה, וסירב להתפנות לטיפול, אך לבסוף הוסע לבית החולים. עוד ציין השוטר, כי הנאשמת מוכרת לו מאירועים קודמים כ"אלכוהוליסטית ו אלימה". גרסת הנאשמת מצאה את ביטוייה גם בדו"ח **התובנות** מושא מצלמת הגוף של השוטר (ת/9; ת/5).

6. **בדו"ח פעולה** של השוטרת מהרי (ת/12) צוין בין היתר, כי הלה הגיעה לדירה ע"מ לסייע לשוטר צגא, וכי הנאשמת "הייתה נראית שתויה וריח אלכוהול נדף ממנה". במענה לשאלת השוטרת אישרה הנאשמת כי שתתה אלכוהול. נתון זה עלה גם בדו"ח **התובנות** מושא מצלמת הגוף של השוטרת (ת/10).

7. **בתיעוד רפואי** צוין בין היתר כי המתלונן נחבל מבקבוק זכוכית בראש (ת/6), לאחר שתיית אלכוהול (שם). בתיעוד בדיקתו צוין כי לדבריו "היה מעורב בקטטה לאחר שנחבל בראשו. לדבריו הוכה בראשו עם צלחת" וכי "המטופל תחת השפעת אלכוהול" (ת/7).

8. **בהודעת הנאשמת** כחשודה (ת/11), הכחישה היא כי תקפה את המתלונן. בין היתר ציינה, כי המתלונן שבר צלחת וכן את הפלאפון שלה. כשנשאלה באשר לחבלה בעורפו ציינה: "אני לא יודעת אולי הוא נפל מהסטלה שלו הוא כל היום שותה". הנאשמת הכחישה כי הייתה שיכורה אך אישרה כי שתתה 2 כוסות. עוד ציינה כי בין השניים שורת אלימות רבה; כי היא מפחדת ממנו; כי המתלונן "שותה כל יום ודקה" וכי הוא "כל היום מסטול".

9. **בהודעת המתלון** מושא חקירתו כחשוד בגין תקיפת הנאשמת (ת/1) צוין בין היתר, כי לדבריו הוא שכר את הדירה מאחות הנאשמת; כי הנאשמת "שותה כל הזמן"; כי בדרכו הוא ישן בספה בסלון וכי עובר לאירוע "אני שמתי את הראש לישון היא נכנסה מבחוץ לקחה את הצלחת של הפירות ודפקה אותו על הראש שלי וכל הצלחת נשברה לי על הראש (שו' 10). כשנשאל מדוע קודם לכן מסר כי לא קרה כלום וכי הוא אינו מעוניין להתלון, ובשים לב לכך שהודע לו על כך שהנאשמת התלוננה נגדו, השיב כי הוא חשב שהעניין ייסגר ביניהם. המתלון הכחיש כי שתה אלכוהול, וכן כי ביקש מהנאשמת לשתות, בציינו כי הוא אף פעם לא שותה איתה. המתלון שלל את הטענה לפיה הוא נפצע מכך ששבר בעצמו את הצלחת, ושב על טענתו לפיה הנאשמת "דפקה" את הצלחת על ראשו (שו' 40, 51).

3. תמצית העדויות

10. **המתלון העיד בחקירתו הראשית** (פ' עמ' 11 ואילך), כי השניים היו בני זוג משך כשלוש שנים עובר לאירוע מושא האישום (**להלן: "האירוע"**). תמצית גרסתו היא, כי בעת שישן על ספה בסלון, הנאשמת דחפה שולחן וכתוצאה מכך, צלחת שהייתה עליו עפה אליו ופגעה בו. על גרסה זו חזר מספר פעמים, בנוסחים דומים שעיקרם הוא כי "בגלל הדחיפה של השולחן הצלחת באה אליי, נפלה ונשברה" (עמ' 19 שו' 6). כמו כן הכחיש כי חבש כובע (בשונה מן המתועד בדו"ח השוטר שהגיע לזירה).

לאור סתירות בין עדות המתלון ולבין הודעתו ת/1 (**ולהלן גם: "אמרת החוץ"/"האמרה"**), עתרה המאשימה להכריז עליו כעד עוין. בתגובה ציין הסניגור כי המתלון אינו קורא עברית; כי הוא חתום על ההודעה למרות שאינו קורא עברית; כי החוקר גובה ההודעה אינו חתום עליה ולכן אין לייחס משקל לאמור בה (פ' עמ' 20 שו' 7 ואילך). משכך, ציינתי בהחלטתי כי הודעת המתלון מתקבלת (טכנית), מבלי לגרוע מזכות ההגנה לטעון נגד קבילותה, אלא אך לצורך בחינת בקשת המאשימה להכריזו כעד עוין (עמ' 20, שו' 30). בד בבד, בעת שהתובעת ציינה כי ההודעה אינה חתומה ע"י גובה ההודעה, שאל הסניגור "אז מה היא שווה", או אז השיבה לו התובעת: "כשיבוא גובה ההודעה תשאל אותו" (עמ' 21, שו' 26). לאור סתירות שמצאתי בין הודעתו לעדותו, הוכרז המתלון כעד עוין (עמ' 22 שו' 2).

11. **בחקירתו הנגדית ע"י התובעת**, השיב המתלון כי הוא אינו יודע לקרוא ולכתוב עברית (עמ' 22 שו' 32 ועד עמ' 23 שו' 3) - נתון שהיה ידוע למאשימה עוד כשביקשה לרענן את זכרון העד (עמ' 17, שו' 14). המתלון המשיך ודבק בגרסתו (עמ' 25, שו' 5; שו' 17; עמ' 27 שו' 8; עמ' 28 שו' 1, 8, 27, 30; עמ' 29 שו' 1). ב"כ המאשימה שבה ועימתה את המתלון עם אמירותיו המפלילות כפי שנמסרו לשיטתה למוקד 100, לשוטר שהגיע לזירה, לחוקר ולצוות הרפואי, אך הלה נותר בעמדתו. הלכה ולמעשה, גם לאחר שאלות שנשאל ע"י בית המשפט, לא נמסר מענה ענייני וברור מפי המתלון, באשר לסתירה שבין גרסאותיו (באופן לא ממצה, ראו למשל עמ' 25 שו' 17 ועד 26 שו' 2).

12. **בחקירתו הנגדית ע"י הסניגור** ציין המתלון בין היתר, כי השניים אינם בקשר מזה כשלושה חודשים. העד השיב כי אין הוא קורא עברית; הכחיש כי תקף אי פעם את הנאשמת וטען כי אינו יודע אם היא הגישה נגדו תלונות בעבר. כשנשאל מדוע צלצל למשטרה אם לא רצה להתלון נגדה, השיב: "אבל היא לא עשתה משהו, היא לא דחפה אותי בכוונה... לא דחפה אותי בכוונה, היא דחפה את השולחן, השולחן בא אליי הצלחת" (עמ' 32 שו' 28 ואילך).

לדבריו, הנאשמת הגיעה לדירה "מבחוץ" וכשביקשה לשבת "החליקה" (עמ' 33 שו' 10-14). עובר לאירוע הוא שתה אלוהול בטרם הגיע לדירה, אך בהיותו בדירה לא שתה. הוא לא היה שיכור אלא ישן בעת שהצלחת פגעה בו. המתלון הכחיש כי חבש כובע בעת פציעתו, אך נמנע מלהשיב מענה ענייני כאשר נשאל באשר לאמירתו לשוטט לפיה חבש כובע, בציינו כי "אולי הם חשבו בגלל השמיכה זה כובע" (עמ' 35 שו' 21 ואילך). מספר פעמים טען כי שכב על הספה, על גבו, אך בד בבד ציין כי שכב על צידו (עמ' 26-27). בשלב מסוים הסכים עם הסניגור כי לא ייתכן שהצלחת תישבר להרבה רסיסים בעקבות פגיעתה בערפו (עמ' 38 שו' 18-23). העד שב והכחיש אלימות כלפי הנאשמת, כמו גם כי שבר לה את הפלאפון. עוד שב וטען כי הוא היה "באמצע שינה" בעת שהצלחת פגעה בו ב"הפתעה" (עמ' 39 שו' 27) ואישר כי בשום שלב לא ראה את הנאשמת מרימה את הצלחת ומטיחה אותה בראשו (שם- עד שו' 33). במענה לשאלה כיצד הוא יודע כי הנאשמת החליקה ו/או כי הזיזה את השולחן אם היה שקוע בשינה, השיב כי לא ישן "עד הסוף" (עמ' 40, שו' 20). העד שב וחזר על גרסתו לפיה הנאשמת נכנסה לדירה, לא מצאה מקום לשבת, דחפה את השולחן, החליקה וכתוצאה מכך הצלחת נפלה על הרצפה וכך נפגע, בעת ששכב, בלא כוונה של הנאשמת להרע לו (עמ' 41 שו' 31 ואילך).

13. בחקירתו החוזרת, השיב המתלון כי השולחן והספה מצויים באותו גובה. עוד הסכים עם התובעת כי משכך, לא הגיוני שהצלחת תיפול ארצה ותתנפץ, אלא הגיוני יותר שהיא הוטחה בראשו (עמ' 42 שו' 22).

14. **השוטר צגא** (פ' עמ' 43) העיד בחקירתו הנגדית, בין היתר, כי הריח אלוהול מהמתלון. עוד נשאל באשר לזירה ולתיעוד הזירה, אך הרבה השיב כי אינו זוכר.

15. **הנאשמת** העידה בחקירתה הראשית (פ' עמ' 50 ואילך) כי הקשר הזוגי עם המתלון היה לא יציב, כלל אלימות וכי השניים נהגו לצרוך אלוהול. ביום האירוע המתלון הרבה לשתות אלוהול. גם היא צרכה אלוהול, יחד איתו, אם כי לא הרבה. לדבריה המתלון נפל לאחר על השולחן וכך נפלה הצלחת. לאחר מכן הם החלו לריב והמתלון היכה אותה. עוד ציינה כי היא אינה זוכרת על מה התווכחו, אך המתלון שבר את הפלאפון שלה.

16. בחקירתה הנגדית טענה הנאשמת כי אין לה בעיית אלוהול. כשנשאלה לסתירה בין טענתה בעדות לפיה היא אינה זוכרת כמה שתתה ביום האירוע ולבין אמירתה במשטרה כי שתתה שתי כוסות לא ידעה להשיב. לדבריה המתלון הגיע הביתה שתוי, והביא עימו אלוהול נוסף. הנאשמת לא השיבה מענה ענייני באשר לסתירה בין עדותה לפיה הצלחת נשברה לאחר שנפל, ולבין אמירתה בהודעתה לפיה הוא זה ששבר את הצלחת.

4. **תמצית ליבת המחלוקת וטיעוני הצדדים**

17. **לשיטת המאשימה**, יש להעדיף את גרסתו המפלילה של המתלון במשטרה על פני גרסתו המזכה, מושא עדותו. המתלון התקשה לבאר את הטעם לסתירה בין גרסאותיו. גרסתו המזכה אינה מתיישבת עם ההיגיון. בהינתן כי המתלון לא כפר בדברים שמסר במשטרה, "אלא נתן שלל גרסאות לאמירותיו", "לא היה מקום לזמן את גובה ההודעה". קיים חיזוק ראייתי לגרסה המפלילה, בדמות החבלות המתועדות. בד בבד, אין ליתן אמון בעדות

הנאשמת, אשר מסרה גרסה כבושה ולפיה המתלון נחבל עקב נפילתו, בעוד במשטרה מסרה כי היא אינה יודעת מה הסיבה לחבלתו. עדות הנאשמת הייתה תוקפנית, מתחמקת ובלתי מהימנה.

18. **לשיטת הנאשמת**, הודעת המתלון במשטרה אינה קבילה ואין לסמוך על דבר האמור בה. כך הדבר, בשל צירוף כל אלה: המתלון יליד סודן. העברית שבפיו קלוקלת. הוא חתום על ההודעה, אך חתימתו נעדרת ערך שכן אין הוא יודע קרוא וכתוב בעברית. החקירה לא תורגמה ע"י מתורגמן, ולא תועדה בוידאו. ההודעה נגבתה כשהמתלון תחת השפעת אלכוהול. החוקר שגבה את ההודעה לא חתם עליה, ולא זומן להעיד, על אף שלא ניתנה הסכמת הנאשמת להגשת ההודעה.

19. יתרה מכך, גרסת המתלון מושא עדותו אינה מהימנה ואינה מתקבלת על הדעת על פי השכל הישר. עדותו רווית תמיהות וסתירות ואינה מתיישבת גם עם האמור בתיעוד הרפואי באשר לנסיבות פציעתו. אין די בחיזוקים הראייתיים הנטענים ע"י המאשימה, לתמיכה בגרסתו הבלתי מהימנה. נדרשת תוספת ראייתית משמעותית יותר ככל שמשקלה של העדות חלש יותר. בד בבד, הנאשמת נותרה עקבית בעדותה באשר לנסיבות החבלה. עדותה מתיישבת עם תיעוד צילומי המלמד על כי השטיח שעל הרצפה היה מקופל, כך שסביר כי המתלון נפל לאחר שמעד בעטיו.

5. דין והכרעה

20. לאחר ששמעתי בקשב רב את העדים ובחנתי היטב את כלל הראיות וטיעוני הצדדים, מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעל לספק סביר את אשמת הנאשמת.

בהתאם להוראת סע' 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש] תשל"א - 1971 בחנתי את התנהגות העדים, נסיבות העניין ואותות האמת בזירות הרבה הנדרשת, כמו גם מבחני השכל הישר וניסיון החיים, הגיונה הפנימי והחיצוני של כל עדות בנפרד והשתלבותה במכלול הראיות (וראו: ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, מיום 1.9.08).

21. עסקינן בגרסאות סותרות בין המתלון לנאשמת, כאשר המאשימה מבקשת כי תועדף אמרת החוץ המפלילה של המתלון, על פני עדותו המאחרת, המזכה.

נפתח במושכלות ראשונים.

5.1 הוראות הדין הרלבנטיות

22. הלכה היא, כי בנסיבות מעין אלה, לצרכי הרשעה, על בית המשפט לא לשאול את עצמו מי מבין השניים מהימן יותר - האם העד המפליל, או הנאשם, אלא לשאול האם מהימנות גרסתו של העד עדיפה על פני מהימנות גרסת הנאשם עד כדי כך שלא נותר אפילו ספק סביר באשמתו (ע"פ 5019/09 **דביר חליוה נ' מדינת ישראל**, מיום

20.8.18, סע' 41).

23. זאת ועוד, יש להבחין בין חשד כבד, המצדיק חקירה ולעיתים הגשת אישום, ולבין דיות ראיות, באיכות הנדרשת שיש בה די כדי לצלוח את הרף שמעבר לספק סביר. על בית המשפט להזהיר עצמו שלא להרחיק לכת בהסקת מסקנה מרשיעה, על יסוד ראיות העשויות להתפרש גם באופן המתיישב עם חפותו של נאשם, בהעדר ראיה מכריעה לכאן או לכאן [ראו והשוו: ע"פ 4872/98 **ברונשטיין נגד מדינת ישראל**, פ"ד נג(5), 203. על אף שעסקין שם בראיות נסיבתיות, יפה כוחן של קביעות אלה לענייננו].

24. הוראת סע' 10א (א) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א- 1971 קובעת תנאים מצטברים לקבלתה של אמרת חוץ, וזו לשונה:

(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:
(1) מתן האמרה הוכח במשפט;
(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;
(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תוכנה.

(ב) ...

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במשפט, והטעמים יירשמו.
(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה.

25. משקלה של ראית חיזוק חיצונית לדברי העד עצמו, גדול מראית חיזוק הנובעת מדבריו. קיימת זיקה הדדית בין מידת האמון שרוחש בית המשפט לאמרה, ולבין משקל הראיה המחזקת. ככל שבית המשפט מתרשם לחיוב ממהימנות האמרה, כך יקטן משקלו של החיזוק הנדרש לתמיכה בה, ולהיפך [ע"פ 2499/99 **כהן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1), 636; ע"פ 209/87 **שחאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(4), 594, 596].

ולענייננו.

5.2 קביעת ממצאי עובדה ומהימנות

26. את החיפוש אחר האמת יש להתחיל עם קרקע הוודאות. זו קיימת באשר לכך שהמתלונן נחבל, וכי עובר לכך הוא והנאשמת, צרכו אלוהול (בין יחד ובין בנפרד).

ההגנה לא חלקה, ובדין, על כך כי המתלונן נחבל, כעולה מן התיעוד הרפואי והצילומי. באשר לאלוהול- על יסוד עדויות השוטרים, התיעוד הרפואי ואף עדויות הנאשמת והמתלונן גם יחד (האחד כלפי האחרת), מצאתי לקבוע כי עובר לאירוע היו השניים בגילופין. אמנם אין לדעת במדויק מה הייתה מידת השפעת האלוהול על כל אחד מהם, ועם זאת ברור כי הוא השפיע על התנהלותם.

27. עדות עד נבחנת במישור האמינות (- האם ניתן ליתן אמון בכך כי דבריו נמסרו בתום לב ומתוך שכנוע פנימי בנכונותם) ולאחריה נקבעת מהימנות (- האם ניתן לסמוך על עדותו כנכונה). עד אמין אינו בהכרח עד מהימן (כגון עד הטועה להאמין בתום לב בזיהוי של פלוני בזירה). בד בבד, עד בלתי אמין בהכרח אינו מהימן.

28. לאחר ששמעתי את עדויות המתלונן והנאשמת, מצאתי כי לא אוכל לסמוך על עדות מי מהם כמהימנה. למצער אין עדות מי מהם מהימנה דיה, באופן שיש בו כדי ללמד מה אכן אירע בין השניים, עובר להגעת המשטרה לדירה.

העובדה כי השניים היו בגילופין מחייבת משנה זהירות באשר לאופן הערכת אמינותם ומהימנותם גם יחד. צריכת האלוהול מגבירה מטבעה עמימות באשר ליכולת לקבוע מה אכן זוכר ויודע כל עד, וזאת אף במנותק מאפשרות קיומה של מגמתיות מכוונת, מושא רצונו של העד להרחיק עצמו מדבר עבירה.

עוד יוזכר כי לשם הרשעה, על המאשימה להצביע על מערך ראיתי ("יש" ראיתי), ואין בהעדר מהימנות נאשם כדי להשלים חסר בו (בשונה ממצב דברים בו שקרי נאשם יכולים לסייע לראיות המאשימה, הנעדרות אותו חסר). מכאן, ובשים לב לנטל הרובץ על המאשימה, אין משקלו של העדר מהימנות הנאשמת, בהכרח, כמשקל העדר מהימנות המתלונן.

נפתח במתלונן.

29. המתלונן אינו דובר עברית מיטבית כלל ועיקר. עדותו התאפיינה בקושי לא מבוטל, אשר נבע ולו לכאורה מקשיי תקשורת עימו. משכך, הזהרתי עצמי שלא להיכשל בהסקת מסקנה אך בשל קושי זה. בהתאם, בעת מתן העדות, אפשרתי לב"כ הצדדים להרחיב ולהתעמק ככל הניתן בניסיון להבין את דבריו לאשורם, ואף הפניתי מספר שאלות ישירות לעד, מקום בו סברתי כי הדבר נחוץ לשם איתור האמת.

30. מצאתי כי לא ניתן לקבוע האם ועד כמה אכן מדובר היה בקשיי תקשורת ממשיים, או שמא למצער חלקם נבע ממגמתיות מכוונת מצד המתלונן. בהתייחס לחלק לא מבוטל מן השאלות שנשאל העד, שוב ושוב נאלצו באי כוח הצדדים לחזור עליהן, מבלי שתינתן להן תשובה ממשית.

31. עדותו של המתלונן באשר לאופן קרות החבלה בערפו עוררה קשיים לא מבוטלים. מדובר כאמור בגרסה מזכה, שתמציתה היא כי הנאשמת פגעה בו שלא במתכוון, בעת שדחפה את השולחן לעבר הספה עליה ישן. מצאתי לקבוע כי גרסה זו תמוהה, בעלת סתירות ממשיות וספק אם מתיישבת היא עם השכל הישר. די אם אציין כי עדותו לפיה הוא ישן עובר לגרם החבלה אינה מתיישבת עם ידיעתו הנטענת באשר למעשיה המדויקים של הנאשמת, ולמניעה. ניסיונו המאוחר ליישב את הסתירה ע"י טענה כי לא ישן "עד הסוף" אינו מכבד את השומע, ודינו להידחות. הוא הדין באשר לסתירה שבין שינה על צידו או שמא על גבו, כאשר זו האחרונה אינה מתיישבת עם מיקום הפגיעה בו.

32. עוד, כדוגמה בלתי ממצה באשר לתמיהות, אזכיר את סוגיית הכובע. לאור האמור בדו"ח השוטר, אני מוצא לקבוע כי המתלונן אכן ציין בפניו כי כובע שחבש הגן עליו במידת מה, בעת שנחבל. לא מצאתי הסבר מניח את הדעת לסתירה שבין האמור ולבין עדות המתלונן ולפיה הוא לא חבש כובע. זוהי אך דוגמה לאי הבהירות בדברי העד, הנובעת- במקרה הטוב- מקשיי תקשורת גרידא.

33. בנוסף אציין כי המתלונן "התמסר" לכאורה לכל אחד מחוקריו בעת עדותו, באופן היוצר סתירה בלתי ניתנת לגישור: מחד טען באופן חוזר ונשנה כי הנאשמת פגעה בו שלא במתכוון ומנגד, אישר בחקירתו החוזרת ע"י המאשימה כי הגיוני יותר כי הצלחת הוטחה בראשו. ואם "לכאורה" ציינתי, נבע הדבר מכך כי לא שוכנעתי בוודאות, כי העד אכן הבין באופן מלא את שנשאל. מכל מקום- הסתירה לא יושבה.

לאור האמור מצאתי ספק רב בכך כי עדות המתלונן אמינה ומכאן כי אין היא מהימנה עליו.

34. אלא שדחיית עדות המתלונן כבלתי מהימנה, אין משמעה בהכרח כי יש לקבל את אמרת החוץ שמסר במשטרה, כמהימנה.

באשר להודעה (ת/1) - טענת הנאשמת היא, כי דין האמרה להידחות כבלתי קבילה.

דין הטענה להידחות. על דרך הכלל מוגשת הודעת עד באמצעות השוטר שגבה אותה, בהינתן כי הוא העד הרלבנטי והאובייקטיבי לעניין נסיבות גבייתה. דא עקא שההודעה אפשר ותתקבל גם באמצעות הנחקר שמסר את תוכנה. בנסיבות, המתלונן לא כפר בכך כי הוא אכן מסר את ההודעה, וממילא ההגנה נמנעה מלטעון אחרת. מכאן כי מתקיים התנאי לפיו "מתן האמרה הוכח במשפט".

35. עם זאת, דין טענת הנאשמת באשר למשקלה של האמרה- להתקבל. מצאתי כי לא ניתן לסמוך על האמור באמרת החוץ, בעצמה הנדרשת לשם הרשעה בפליליים, בשל כלל הנימוקים להלן, וערכם המצרפי המצטבר:

(א) העברית שבפי המתלונן, יליד סודן- קלוקלת. כך התרשמתי ללא עוררין, כמפורט לעיל.

- (ב) אין חולק כי המתלון אינו קורא וכותב עברית, ועל אף האמור הוא חתם על ההודעה. בנסיבות אלה אין בחתימתו כדי ללמד על כך כי הוא מאשר כי האמור בה אכן נרשם מפיו, ובאופן מדויק;
- (ג) גובה ההודעה לא התייצב לעדות. המאשימה לא ביקשה לתקן את כתב האישום ולזמנו. כך הדבר, על אף שהסניגור השמיע "בזמן אמת" את הסתייגותיו באשר למשקל ההודעה, ועל אף שהתובעת ציינה כאמור כי החוקר יעיד בהמשך. יוזכר כי לאור הסתייגות הסניגור הובהר בהחלטה כי ההודעה מתקבלת לצורך בחינת הבקשה להכריז על המתלון כעד עוין, בלבד, ותוך ששמורה להגנה הזכות לטעון נגד קבילות ההודעה- כפי שאכן עשתה. המאשימה טענה כי לא היה מקום לזמן את גובה ההודעה מאחר והמתלון "לא כפר בדברים" שמסר במשטרה, "אלא נתן שלל גרסאות לאמירותיו". דין הטענה להידחות בשתי ידיים, לאור האמור לעיל ולהלן.
- (ד) ההודעה לא תועדה בתיעוד חזותי. לא נמסר כל הסבר מדוע. מן הראוי לתעד חקירות, מקל וחמר בנסיבות בהן הנחקר אינו נחקר בשפת אימו.
- (ה) החקירה לא תורגמה ע"י מתורגמן- ויוזכר כי המתלון נחקר בה באזהרה, כחשוד.
- (ו) ההודעה נגבתה כ- 11 שעות לאחר האירוע. לא ברור- ולמצער קיימת אפשרות לכך- כי המתלון היה עדיין תחת השפעת אלכוהול. עם זאת, אפשרות זו נחזית כרחוקה, שעל כן אתן משקל מועט לנימוק זה.
- (ז) לגופה של הודעה- הרי היא חסרה נתונים מהותיים. הפן המפליל שבה מתמצה באמירה קצרה, שצוינה פעמיים מפי המתלון, לפיה הנאשמת "דפקה" צלחת על ראשו. לא נשאלה כל שאלה באשר לנסיבות- קל וחמר המדויקות- של קרות האירוע: היכן קרה הדבר; באיזה פוזיציה היו השניים, ועוד.

36. לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי נפלו פגמים באופן גביית ההודעה. לא נעשה ניסיון לתקן או לבאר פגמים אלה, במהלך המשפט. התוצאה היא קיומה של אמרת חוץ, אשר הפן המפליל שבה אמנם קיים, ועם זאת הוא חסר ולאקוני.

37. אצא מהנחה מחמירה, לפיה לשם זיכוי הנאשמת אין די בעצם החסר שבגרסה מושא ההודעה, ואין בפגמים הקיימים באשר לנסיבות גבייתה.

בנסיבות בהן אמרת החוץ קבילה, ואינה נעדרת כל משקל, בחנתי האם יש בראיות החיזוק הנטענות כדי למלא חסר זה. כאן המקום להזכיר את מקבילית הכוחות בין ראיות החיזוק לתוכן האמרה.

38. כמצוין לעיל, ראיות החיזוק הן: פניית המתלון למוקד 100 ואמירותיו שם; התייעוד בדבר עצם תיעוד החבלות והמשתמע מן התייעוד הרפואי, באשר לדברים שמסר לצוות הרפואי שטיפל בו.

39. באשר לפנייה למוקד 100- המדובר בראיית חיזוק שמקורה במתלון עצמו, שעל כן משקלה פחות. באשר לתייעוד החבלה - קיום החבלה אינו מוכחש, אך אין בחבלה כשלעצמה כדי ללמד על האופן בו היא נגרמה. מכאן כי אמנם מדובר בראיית חיזוק, אך זו אינה בעלת משקל ממש. באשר לתייעוד הרפואי- בחלקו צוין כי המתלון נחבל אגב קטטה, ובמקום אחר צוין כי המתלון נחבל מבקבוק זכוכית. כל שניתן להסיק הוא- ואף בכך אין יותר מאשר חזקה עובדתית - כי כך הבינו אנשי הרפואה מפי המתלון. אין כל יכולת לדעת מה אמר בפועל המתלון (והרי גם לשיטתו

לא היה בקבוק בנמצא, גם אם נניח כי בציינו "קטטה" כוונתו לקטטה עם הנאשמת).

40. זאת ועוד, בבואי להעריך את מידת האמון והמהימנות שיש ליתן לאמור באמרת החוץ, נתתי דעתי גם להתרשמותי מקשיי התקשורת עם המתלון ומידת שליטתו בשפה העברית. התרשמותי זו אינה מחזקת, כי אם מפחיתה, מיכולתי להסתמך על האמור בהודעה כמשקף את תוכן הדברים שנמסרו.

41. **סיכום עד כאן:** בשתי גרסאות המתלון נפלו פגמים, כמו גם חסר. לא ניתן לקבל את מי מהן כמהימנה. ממילא אין הצדקה להעדיף את זו המפלילה על פני זו המזכה. אף אין די בנסיבות בראיות החיזוק הקיימות, כדי להפיג עמימות.

42. אכן, כפי טענת המאשימה, עדות הנאשמת אינה חפה מקשיים וסתירות. בהתאם איני נסמך עליה כמהימנה. עם זאת, משמצאתי כי קיים חסר משמעותי ב"יש" הראיתי שהניחה המאשימה לפתחה של הנאשמת, שוב אין די בהעדר מהימנותה של האחרונה כדי להשלים חסר זה.

43. עסקינן בדיני נפשות. אין די בהערכה, סבירה ככל שתהא, של טיב ההתחרשות לפרטיה, אלא יש לבסס קביעה מעל לספק סביר. אכן, ניתן להרשיע נאשם אף אם לא כל רכיביה של תמונת התצרף מצויים לנגד עיני בית המשפט ובלבד ויהיה הוא מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים (ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ**, מיום 22.4.10, סע' 50 לחו"ד כב' המשנה לנשיא נאור, כתוארה אז). עם זאת, לא מצאתי כי תמונת התצרף ניתנת להרכבה. את חלקיה החסרים אין להשלים על יסוד הנחות.

6. סיכום

סופם של דברים הוא, כי נותרה לדידי עמימות ראייתית באשר לאירוע מושא האישום ולטיבו. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות, נותר בליבי ספק בדבר אשמת הנאשמת, שעל כן מצאתי לזכותה, מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק, בתוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ז שבט תשפ"ג, 08 פברואר 2023, במעמד הצדדים.